

Spiegel

TIJDSCHRIFT VAN DE BELANGENVERENIGING DRUGGEBRUIKERS MDHG - JAARGANG 37/2

I.M. Rakapati van de Loo 1955-2020

4-8

Interview Simone Kukenheim

10-12

Het levensverhaal van Ash

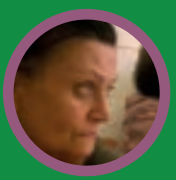
Ongeregeldheden
in het Vondelpark

14-15

16-18

**Ombudsman Metropool Amsterdam:
Opvang voor iedereen**

Coronaverslag uit de Franse bak

20-21

23-24

En van de andere kant

SPUIT 11 BINNENKOMERS

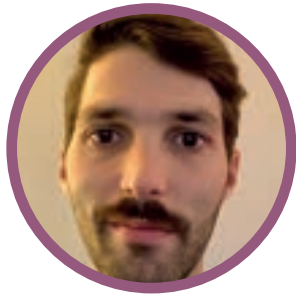
TIJDSCHRIFT VAN DE BELANGENVERENIGING DRUGGEBRUIKERS MDHG

Nieuwe bestuursleden

Nic Borghans

Matthew Fries

Sikko Riedstra

Nieuwe bestuursleden

De Algemene Ledenvergadering van de MDHG kende vanwege corona een primeur: voor het eerst was deze geheel online. Het was de grootste innovatie van onze ledenvergadering sinds de notulist ergens rond 1978 een typemachine had meegenomen. Desondanks was de vergadering goed bezocht en werd er een stuk minder door elkaar heen geschreeuwd dan tijdens debatten rond de Amerikaanse presidentsverkiezingen. Er werden drie nieuwe bestuursleden gekozen. Nic Borghans werkte voor zijn pensioen 33 jaar bij HVO Querido, als laatste in de functie van directeur Zorg. Matthew Fries koos ervoor om na jarenlang in de financiële sector gewerkt te hebben het roer om te gooien: hij werd op vrijwillige basis cliëntondersteuner bij de MDHG. Binnenkort start hij als persoonlijk begeleider bij Housing First. Sikko Riedstra is al jarenlang lid van onze vereniging en actief binnen het ervaringsdeskundigencollectief. Tijdens de vergadering namen we afscheid van onze bestuursleden Maarten Loonen en Henk Wooldrik.

COLOFON

Spuut 11 is een uitgave van:
Belangenvereniging Druggebruikers MDHG
Jonas Daniël Meijerplein 30
1011 RH Amsterdam
tel: 020-624 47 75

info@mdhg.nl
www.mdhg.nl
www.facebook.com/belangenvereniging.druggebruikersmdhg

Spuut 11 verschijnt 2x per jaar in een oplage van 5.000 exemplaren.
Wilt u Spuit 11 distribueren of exemplaren per post ontvangen? Neem dan contact op met de MDHG.

Vormgeving en lay-out: de Ontwerperij

Bij de Belangenvereniging Druggebruikers MDHG werken:
Dennis Lahey (directeur, 06-19860716)
Leonie Brendel (beleidsmedewerker, 06-22059610)
Teake Damstra (belangenbehartiger, 06-13329226)
Jovanka de Boer (medewerker ervaringsdeskundigheid en outreachend werk, 06-24382965)
Peter van der Gragt (beheerder)
Geert Battjes (vrijwilliger, 06-26744280)
Matthew Fries (vrijwilliger tot 1 januari)
Tera Lenzing, Milena Barjo Varón en Sarah Vermorken (stagiaires, 06-26144891) en de medewerkers van het ervaringsdeskundigen collectief. Emailadressen medewerkers: voornaam en @mdhg.nl

Geen beltegoed?

Bovenstaande 06-nummers zijn ook te bereiken via WhatsApp en met een belme-bericht via 8008.
Zie www.belme8008.nl

De MDHG biedt gratis en onafhankelijk cliëntondersteuning en is iedere werkdag geopend van 10:00 tot 16:30 uur.

Van ouwe Spuit 11's die niet voorbij gaan

De gang van de MDHG lijkt sinds kort wel een museum, met een selectie van 37 jaar Spuit 11-covers keurig in lijstjes. Van gestencilde A4'tjes op een gekleurd papiertje tot de huidige vormgeving. Wie een meer recente Spuit 11 nog eens wil nalezen: op www.mdhg.nl/spuit-11 zijn alle exemplaren van de huidige editie tot zomer 2004 terug te vinden.

Raka

Met het overlijden van Rakapati van de Loo heeft de MDHG een geliefd en markant lid verloren. Raka was één van de leden die ons kantoor het gevoel van een sociëteit gaf: een plek waar je vrienden en bekenden treft, een plek die je zelf mede vorm geeft (in zijn geval met kunstwerken en geschreven wijsheden op de schoolbordplakkaten) en waar je jezelf kunt zijn. Want Raka was Raka.

Raka was ook een echt verenigingslid: iemand die zich bezig hield met de koers van de MDHG en niet te beroerd was het mij te vertellen als hij het ergens niet mee eens was. Luis in de pels zijn is een belangrijke taak van de MDHG, dus het zou hypocriet zijn om dat niet te waarderen.

Zijn voornaamste kritiek betrof de sterke toename van niet-gebruikende dak- en thuislozen bij onze vereniging. Het was absoluut niet zo dat hun lot hem niet interesseerde, maar hij vond dat de MDHG een plek voor druggebruikers moest zijn. 'Er zijn tientallen clubjes voor daklozen; wij hebben alleen de MDHG,' beet hij mij ooit toe. Het was een terechte opmerking in een tijd dat de MDHG veranderde in een belangenvereniging voor alle dak- en thuislozen. Zijn kritiek, die ook door anderen werd gedeeld, heeft er toe geleid dat we nu bezig zijn de Straatalliantie vorm te geven: een samenwerking van Bureau straatjurist, de Daklozenvakbond en de MDHG die zich op alle dak- en thuislozen richt. Zodat de MDHG zelf weer echt een club voor druggebruikers kan worden. En dat is nodig, want de belangen van onze druggebruikende leden zijn anders dan die van bijvoorbeeld een dakloos gezin met financiële problemen. Voor die laatste groep is er straks de Straatalliantie; voor de druggebruikers de MDHG.

Bovenal was Raka een echte legalizer. Belangrijker dan al het andere wat de MDHG doet, is volgens hem onze doelstelling om drugs te legaliseren. Hij had daar veel over nagedacht en ook zijn eigen situatie grondig geanalyseerd. Zijn conclusie: vrijwel alle problemen die door drugs worden veroorzaakt, kennen hun oorsprong in het verbod. Ik ben dat met hem eens. Raka wilde die strijd dan ook graag voeren en hanteerde daarbij het motto dat ik van Simon Vinkenoog ken: *Frappez toujours* (Sla altijd toe en blijf je punt herhalen).

In discussies met voorstanders van het drugsverbod was dat wel eens lastig. Het uitspreken van voor ons bekende argumenten werd bij hem nogal eens gehinderd door de woede over het onrecht van het verbod. Dat ervoer hij tenslotte aan den lijve. Van de andere kant is het tonen van een dergelijke boosheid misschien wel noodzakelijk om de apathische houding van beleidsmakers op dit gebied te doorbreken. Hoe lang horen we tenslotte al niet dat er nog meer van hetzelfde nodig is om die *war on drugs* te winnen? Hoe lang wordt legalisering al niet weggezet als utopie, terwijl het de meest realistische wijze is om verstandig met drugs om te gaan? Dan kun je wel je hele leven begrip tonen voor het onderbuikgevoel van je tegenstanders, maar dan verandert er blijkbaar ook niets. Dan is het belangrijk te laten zien dat het niet alleen een interessante intellectuele discussie is, maar iets met daadwerkelijk concrete gevolgen.

Laat ik Raka beloven die strijd nooit op te geven. En dat niet alleen met redelijke argumenten te blijven doen, maar daar af en toe ook echt boos over te worden.

Dennis Lahey
Directeur Belangenvereniging Druggebruikers MDHG

Door: Dennis Lahey
en Geert Battjes

A portrait of Simone Kukenheim, a woman with long brown hair and blue eyes, smiling. She is wearing a dark blue pinstriped blazer over a dark top. The background is a blurred red carpet event with yellow lights and a white banner.

Een andere manier van werken heb je niet met een lichtknopje omgezet

Interview met wethouder
Simone Kukenheim

Aan de vooravond van een nieuw masterplan voor de maatschappelijke opvang, beginnen in april 2021 de nieuwe buurtteams: de grote verandering in het stelsel uit het vorige masterplan. En dat terwijl de hulpverlening voor daklozen compleet is vastgelopen en de wachtlijsten onacceptabel lang zijn.

Spuut 11 sprak 45 minuten met verantwoordelijk wethouder Simone Kukenheim van Zorg.

U bent sinds mei 2018 wethouder Zorg geworden, we zijn net iets over de helft. Hoe bevalt de portefeuille?

Heel goed, omdat het over echte mensen gaat. Amsterdam is gebouwd op palen, maar eigenlijk natuurlijk op mensen en hun verhalen. De diversiteit van Amsterdammers en hun verhalen is enorm en ik vind dat fascinerend. Het verschil maken voor die Amsterdammers, dat drijft mij, en als je de portefeuille Zorg, Jeugdzorg, Beroepsonderwijs en Sport hebt, dan komt dat in alle facetten door. Dat is een eer, en ik voel het ook als een heel zware verantwoordelijkheid, maar het is ook een enorme motivatie om hard te werken.

Bij uw aantreden was er net een vrij heftig rapport verschenen van de Amsterdamse Rekenkamer, Wachten op opvang. Eén citaat uit dat rapport is: "De hulp aan dak- en thuislozen is aanbodgericht waarbij niet wordt begonnen met de ondersteuningsbehoefte van de cliënt. Bij de behandeling van de aanvraag voor maatschappelijke opvang gaat het niet om het in kaart brengen van de ondersteuningsbehoefte, maar om het toetsen of de cliënt wel aan de toegangscriteria voldoet." Wat dacht u toen u dat las?

Het is denk ik heel herkenbaar. In de tijd dat ik wethouder werd was er op een aantal punten van mijn portefeuille een grote omslag in Amsterdam gaande. Je zag dat het goed ging in de stad, economisch ging het beter, maar dat maakte ook dat bijvoorbeeld de huizenmarkt heel hard kookte. Voor een deel is dat nog steeds zo, coronacrisis of niet. En je zag dat de zorgvraag enorm groeide, dus kregen we te maken met grote tekorten. Je zag dat een hele grote groep mensen die zichzelf tot dan toe kon redden, dat niet meer kon en opeens een beroep ging doen op de overheid. Zo ontstonden wachtlijsten. Tegelijkertijd zag je dat de GGZ-klinieken gingen afschalen, terwijl een groot deel van de mensen die daar zaten eigenlijk nog niet klaar was om helemaal zelfstandig te gaan wonen. Dus die werden verwezen naar beschermd wonen, terwijl de instellingen daar eigenlijk niet op voorbereid waren. Het is niet alleen een technische verandering of een bekostigingsafpraak, maar het vraagt ook om een andere manier van werken.

Dus al die punten kwamen bij elkaar. En zeker bij een andere manier van werken heb je dat niet met een lichtknopje omgewisseld. We dachten bijvoorbeeld heel erg in ketens: je gaat eerst naar volledige opvang, dan naar een wat meer

zelfstandige opvang en dan uiteindelijk helemaal zelfstandig. Maar als je meer kijkt naar de persoonlijke behoefte van mensen, dan moet je eigenlijk gewoon denken: waar heb jij nou het meest baat en perspectief bij?

Dat vraagt dus ook iets van hoe we onze processen inrichten. In 2015 was de decentralisatie van veel WMO-zorg naar de gemeente al geweest. Op het gebied van jeugd had de stad zich ook echt anders ingericht, dus daar zag je dat er meteen wijkteams zijn gemaakt: de OKT's. Op het gebied van de WMO is dat in 2015 niet gebeurd. Je ziet dat wij nú pas de slag slaan om ook daarvoor buurtteams te maken, zodat we dichterbij mensen zijn. Dat is heel belangrijk, ook voor de doelgroep dak- en thuislozen, zodat we ook meer aan de voorkant kunnen kijken. Gaat het eigenlijk wel goed? Hoe gaat het met je financiën? Maar ook dat mensen weer zelfstandig kunnen wonen nadat ze bijvoorbeeld een tijdje in de MO hebben gezeten. Om dan in de wijk toch een sluitend netwerk om iemand te hebben als je bijvoorbeeld een terugval hebt.

Die buurtteams zijn komend jaar een heel grote verandering, terwijl we te maken hebben met ontzettend vastgelopen ketens. Wordt u er niet doodnervus van, om juist nu alle poppetjes in het veld nog een keer te verschuiven?

Daar maak ik me ook wel zorgen over, maar het is echt heel belangrijk. We hebben nu eigenlijk een heel versnipperd aanbod van zorg. Bovendien, sommige zorgvragen zijn eigenlijk gewoon vragen om een netwerk. Als we nu in coronatijd die buurtteams al hadden gehad, hadden we veel sneller die netwerken rond mensen kunnen vormen. Ook voor de hele MO/BW-keten. Dus mijn belangrijkste overweging om die beweging door te zetten is omdat het uiteindelijk heel belangrijk is en je daar niet langer mee kan wachten. Dat doen we natuurlijk heel erg bewust: eerst zorgen dat de cliënten die nu hulp hebben die straks ook nog hebben, dat er goede continuïteit van zorg is, dat de professionals straks ook op de goede plek zitten. En dan gaan we langzaam ook anders werken: dat vraagt echt ook wel wat van professionals die een veel breder spectrum aan mensen moeten gaan bedienen.

Ondertussen zijn de wachttijden voor dak- en thuislozen enorm. In het rapport van de Ombudsman staat "Het is niet acceptabel dat een MO-beschikking stelt dat iemand recht heeft op levensbrede zorg, maar dat hij of zij op de uitvoering daarvan gemiddeld meer dan twee jaar moet wachten."

Laat ik erkennen dat dat zo is en dat het echt een belangrijke zorg is voor ons. Dat betekent een paar dingen. Het betekent natuurlijk dat we moeten zorgen dat zo min mogelijk mensen uiteindelijk in de situatie komen waarbij ze die zorg nodig hebben, dus dat we echt goed moeten inzetten op preventie. Maar dat we ook de kracht van mensen moeten gebruiken die bijvoorbeeld nog wel zelfstandig kunnen wonen met ambulante zorg. Dat is natuurlijk de diepste wens van de meeste mensen, waardoor ze ook vaak het snelst vooruit komen en de regie op hun leven weer pakken. En we moeten zorgen dat de doorstroming in de keten heel erg verbetert. Er zitten op dit moment ook mensen die eigenlijk best wel een volgende stap kunnen maken, maar voor wie er nog geen huis is. Dat is niet eenvoudig, want een deel van het probleem is dat je meer plekken moet hebben voor mensen

In gesprek tijdens de demonstratie voor de Stopera van de MDHG en het Daklozen Aktie Kollektief

om een thuis te maken. Het is dus een dossier waarop je op alle fronten moet schaken. Eén heel belangrijke is dat wij dat als Amsterdam niet alleen kunnen. Als ik naar de cijfers kijk zie ik dat Amsterdam hard werkt, maar dat dit vanwege die woningmarkt niet op korte termijn perspectief gaat bieden. Dus we moeten nog veel meer naar nieuwe woonvormen kijken. Niet alleen in Amsterdam, maar eigenlijk in het hele land. Dat is niet altijd leuk voor mensen die hier graag willen blijven, maar dat is soms wel het beste wanneer je wilt werken aan een nieuw perspectief.

Maar het is ook heel lastig hè, om naar een andere stad te gaan.

Ja, en daarom hebben we nu 1 persoon aangenomen die *dedicated* dat soort trajecten moet ondersteunen. Ik was, om een voorbeeld te noemen, in de noodopvang en daar was een moeder met een kind. Die wilde het liefst naar haar tante in Drenthe. Die tante wilde dat ook, maar die zou er door de kostendelersnorm op achteruitgaan. Kijk, de kostendelersnorm, daar kun je een uitzondering op maken, en de gemeente Amsterdam doet dat ook heel vaak.

Maar niet genoeg.

Ik moedig echt iedereen aan daar gebruik van te maken als het een goede mogelijkheid is, zeker voor jonge mensen. Kijk, ik bel het liefst die wethouder in Drenthe op, want dat betekent gewoon een moeder en een baby in een echt huis. Dat is altijd beter dan noodopvang. Dat is misschien een van de belangrijkste onderdelen van mijn visie: ik wil graag dat wat wij organiseren gericht is op perspectief. Dus noodopvang mag nooit het eindstation zijn. En wat je ziet tot nu toe is dat dat tè vaak wel zo is.

Tegelijkertijd heeft de Raad voor Volksgezondheid en Samenleving (RVS) gezegd: ja, maar het begint wel met wonen, het begint wel met ergens binnen kunnen slapen.

Maar daarom is het nooit of of. Als je even inzoomt op die noodopvang van gezinnen: Amsterdam doet dat nu voor 270, we gaan dat voor 200 doen omdat we dat niet meer volhouden op dat hoge tempo. En het groeit nog elke week. Maar Utrecht doet het -uit mij hoofd- voor 25, Rotterdam doet het niet, Den Haag 60 plekken, maar dat is niet structureel. Nou, dan hoeven wij ons niet te schamen.

Maar dat is natuurlijk ook gewoon het nadeel van de buurman van Schiphol zijn.

Daarom, Amsterdam moet ook een grote portie hiervan nemen, dat vind ik ook mijn verantwoordelijkheid. Dat is ook wat bij een stad als Amsterdam hoort. Maar als je mensen echt een perspectief wilt bieden, dan moet je toch ook verder kunnen kijken dan Amsterdam. En zeker gezinnen met kinderen.

Terwijl we spreken is er corona-noodopvang, maar eigenlijk zegt dat soort aanbevelingen: corona of niet, er moet altijd een noodopvang zijn. De RVS zegt dat je een soort bufferzone moet creëren waarin mensen op legale wijze kunnen slapen. Dat kunnen bootjes zijn, kantoorpanden enzovoorts, maar er blijft een groep die een beroep moet kunnen doen op de noodopvang.

Dat hebben we natuurlijk hè, want we hadden in Amsterdam altijd een winteropvang die eigenlijk een soort noodopvang was gedurende de winterperiode. Die hebben we afgeschaft en daarvan hebben we eigenlijk een winteropvang nieuwe

stijl gemaakt. Daardoor hebben we nu 104 plekken het hele jaar door. En dan hebben we ook nog eens voor ongedocumenteerden opvang. Ik ben het met je eens dat je zoveel mogelijk een dak boven je hoofd moet bieden, daarom ben ik blij dat we bijvoorbeeld de passantenpensions kunnen uitbreiden. De vraag is: doen we dat dan genoeg? Nou, daar spelen een paar dingen mee: er zit wel een grens aan de middelen die ik daarvoor heb, want ik kan m'n geld maar één keer uitgeven. En ik vind eigenlijk niet dat ik nu bijvoorbeeld geld zou moeten halen van de maatschappelijke opvang waar nu al zulke lange wachttijden zijn. Dus dat is ook een geldkwestie. Je moet een goede verhouding vinden. Hoe kunnen we zorgen dat de mensen begeleid worden en dat dat dan ook mensen zijn die we echt verder kunnen brengen. Je wilt niet dat bij wijze van spreken mensen die normaal gesproken ergens werken en met elkaar in een pension wonen denken: Oh, nu er in Amsterdam een noodopvang is, zeggen we ons pension op en gaan we gewoon daar wonen. Dat is niet helemaal waar wij die opvang voor bedacht hebben.

We zijn blij met die 104 plekken, maar mensen horen niet buiten te moeten slapen, zeker niet in de winter. En ook binnen de winteropvang is met een 10 dagen-regeling een manier gevonden dat mensen niet van heinde en verre naar Amsterdam trekken. Dus als ik in het coalitieakkoord lees dat de permanente winteropvang wordt gecontinueerd, denk ik dat die 104 plekken niet toereikend zijn.

Nou, dat is niet gezegd. Kijk, we zijn begonnen met de winteropvang nieuwe stijl. We moeten er een ander woord voor gaan verzinnen, want hij is gewoon het hele jaar door open. We hebben toen uitgerekend hoeveel plekken dat zouden moeten zijn als je naar de doelgroepen kijkt die we bedienen. Zo zijn we gekomen tot die 104 plekken. Volgens mij staat het denken nooit stil, dus als je zegt dat dat toch te weinig is, dan moeten we daar naar kijken. Het enige is wel: we hebben niet oneindig veel geld, dus we moeten wel keuzes maken.

Volgens de evaluatie van de winteropvang hebben daar vorig jaar 1.365 mensen gebruik van gemaakt en waren er gemiddelde 260 personen per nacht binnen. Het lijkt mij dat dat toch een stuk meer zijn dan die 104.

Maar dat was nog oude stijl hè. En tegelijkertijd, omdat ik die cijfers even niet heb, bij een groot deel is de vraag of zij ook voor deze vorm zouden kiezen in de nieuwe stijl en dan niet zelf een andere oplossing zoeken. En dat soort mensen zie je ook. Wij zagen bijvoorbeeld bij de wat langdurigere corona-opvang ook groepen mensen die eigenlijk zelf een voorziening hebben, al dan niet gezamenlijk, maar op het moment dat wij onze deuren openden gewoon even in de opvang van de gemeente gingen. In tijden van corona vind ik dat helemaal niet erg, maar in tijden van niet-corona wil je eigenlijk zoveel mogelijk dat mensen, zeker als ze daartoe in staat zijn, hun eigen oplossingen bedenken.

Wij zien toch met regelmaat mensen die volgens ons echt binnen moeten slapen, maar waar dan geen plek voor is.

Daarom zeg ik dat we niet iedereen kunnen huisvesten, dat spreek ik niet tegen. Dus ik geef je aan dat we op basis van de winteropvang het redelijk vonden om die 104 nieuwe plekken te maken, om mensen ook beter te gaan begeleiden dan we nu deden. Maar het denken houdt nooit op, dus als we zien dat er nu toch zo veel mensen zijn die hier eigenlijk recht op zouden hebben, zou je daar iets aan moeten doen. En het eerlijke verhaal is: ik heb niet een pot geld niks liggen te doen, omdat ik van het Rijk natuurlijk ook maar beperkte middelen krijg om hierin te investeren. En als je die mensen echt wilt helpen betekent dat ook dat je ze moet voorhouden: wat wordt je volgende stap? Want opvang is nooit je eindstation.

De afgelopen jaren zijn er rapporten verschenen van de Rekenkamer, de Ombudsman en de Raad voor Volksgezondheid en Samenleving, die alle drie kritiek leveren op het zelfredzaamheidsprincipe. Gaan we daar dan binnenkort eens mee stoppen?

Wat je wil is natuurlijk maatwerk. Een mens is gewoon heel moeilijk in een beslisboom te stoppen.

Wat je wil is natuurlijk maatwerk. Een mens is gewoon heel moeilijk in een beslisboom te stoppen. Het ingewikkelde aan zelfredzaamheid is dat mensen die het eigenlijk heel lang zelf redden pas later hulp krijgen dan mensen die meteen door het ijs zakken. Dat voelt natuurlijk niet goed. Je wil eigenlijk iemand bij wijze van spreken een compliment geven dat ie het heeft geprobeerd en nu een steun in de rug geven. We zullen anders moeten kijken naar wat zelfredzaam is. We zullen meer moeten denken in termen van 'wie is er te kwetsbaar' en 'wat zijn je kansen'. Je moet toch kijken naar de verschillende domeinen waar mensen problemen hebben. Een groot deel van de mensen kan het gelukkig wél zelf, maar heeft een probleem met het dak. Ik hoop heel erg dat hotels bereid zijn om hun prijzen te laten zakken om ook deze groep onderdak te bieden, maar een groot deel van de

mensen heeft toch echt wel een steun in de rug nodig, en ook wel een tijdje. Dat hoeft niet altijd intensief te zijn, maar dat is vaak toch voor een wat langere periode.

De Rekenkamer had in haar rapport een stukje onder het kopje 'voldoe aan de wet'; de ombudsman had eenzelfde soort kritiek onder het kopje "procedurele rechtvaardigheid". Namelijk dat veel van de beslissingen die worden gemaakt niet worden vastgelegd, waardoor je er ook niet tegen in bezwaar kunt. Het lijkt me ook voor het versterken van de positie van de cliënt heel belangrijk om dat juist wel te doen.

Bij heel veel van dat soort beslissingen doen we dat niet standaard, maar wel als mensen daar om vragen. Ik denk dat daar wel wat in zit, op meerdere facetten: omdat mensen zelf niet altijd formeel afgewezen willen worden voor de aanvraag van iets; omdat het in het proces niet altijd wenselijk is dat je te veel formulieren rond schuift en waar het vooral om gaat, is dat je natuurlijk niet wilt dat het de juridische positie van iemand ondermijnt.

Maar de juridische positie van de cliënt wordt toch alleen maar verstevigd op het moment dat die een beschikking heeft opdat ie daar wat mee kan doen?

Je krijgt niet zo vaak een niet-beschikking, maar als je wilt kan je wel een bericht krijgen dat je niet in aanmerking komt voor bepaalde typen zorg. Maar ons proces is er veel meer op gericht wat iemand wel nodig heeft. Deze discussie heb ik bijvoorbeeld ook bij andere onderdelen van de WMO en doen we straks ook bij de buurtteams. Als daar iemand komt die zegt dat ie behoefte heeft aan maatschappelijke opvang omdat het uit de hand loopt en hij het thuis niet meer redt, dan wil je eigenlijk dat je het gesprek voert over wat er dan gebeurt. Dan kom je er misschien achter dat iemand inderdaad het overzicht niet heeft, maar nog wel gewoon een eigen huis en misschien ambulante ondersteuning nodig heeft. Of misschien wel alleen maar wil weten dat je in het buurthuis elke woensdag bij elkaar kan komen om te eten. Moet je dan een afwijzing voor de maatschappelijke opvang geven, of moet zo iemand dan één keer in de zoveel tijd ambulante begeleiding of even in contact worden gebracht

met dat buurthuis? Ik denk dat laatste. Dus ik wil dat we vooral kijken wat iemand nodig heeft en niet zozeer denken in beslisbomen.

Twee van de vijf aanbevelingen van de Rekenkamer gingen over het versterken van de positie van de cliënt. Wat heeft u gedaan om dat te bewerkstelligen?

We zijn veel met elkaar in gesprek, en we proberen in ieder geval de officiële vertegenwoordiging cliëntenondersteuning te versterken, dat is belangrijk. Daarnaast is het belangrijk dat je niet vanuit de beslisboom kijkt naar het type zorg en ondersteuning, maar vanuit het perspectief van cliënten. Dat is ook een belangrijke opdracht voor de buurtteams, maar dat betekent ook echt een transformatie van heel veel hulpverlening. Dat is nog best lastig. Transformeren doe je niet door op één dag een knop om te zetten: daar moet je echt wel even de tijd voor nemen. Maar dat is wel de beweging.

Simone Kukenheim tijdens “Daklozen in de Stopera” van de MDHG.

STRAATALLIANTIE

Gratis cliëntondersteuning voor alle dak- en thuislozen.

www.straatalliantie.nl

De Straatalliantie is een samenwerking tussen:

Belangenvereniging Druggebruikers MDHG

Belangenbehartiging en cliëntondersteuning voor druggebruikers en dak- en thuislozen.

Jonas Daniel Meijerplein 30, 1011 RH Amsterdam
T. 020 624 4775
info@mdhg.nl
www.mdhg.nl

OPENINGSTIJDEN:

Maandag tot en met vrijdag geopend tussen 10.00 en 16.30 uur.

Bureau straatjurist

Juridische hulp voor Amsterdamse mensen die dak- en thuisloos zijn of dreigen te worden.

Nieuwe Herengracht 18, 1018 DP Amsterdam
T. 06 1063 3431
info@straatjurist.nl
www.straatjurist.nl

Telefonisch bereikbaar op

maandag, dinsdag, donderdag en vrijdag tussen 10:00 – 16:00 uur

De Daklozenvakbond

De Daklozenvakbond is er voor en door daklozen. Daarom weten wij vaak wat nodig is en waar u terecht kunt. Ondersteuning is vanzelfsprekend.

Kleine Wittenburgerstraat 201, 1018 LT Amsterdam
www.dedaklozenvakbond.nl
Voor onafhankelijke cliëntondersteuning is T. 06 2387 1850
Voor briefadres: T. 06 3077 1154

Afspraken voor cliëntondersteuning, het spreekuur kunt u maken via:
spreekuur@dedaklozenvakbond.nl

Afspraken voor een intake briefadres kunt u maken via briefadres@dedaklozenvakbond.nl of 06-30771154 (maandag en donderdag 9.00-16.00 uur)

Pas na maanden kwam ik erachter dat dit heroïne was

Het volle levensverhaal van Ash.

Sinds Ashaber Beyenne (Ash) in 2017 voor het eerst via andere druggebruikers bij de MDHG kwam ('Ik was boos dat ze me nooit eerder hadden meegenomen'), is hij een opvallend figuur binnen onze vereniging. Stil was hij nooit en zijn dikke dossier verradt een grote vechtlust tegen alles wat er mis ging in zijn hulpverlening. Deze lente kreeg hij te horen dat hij niet meer zal genezen van kanker. We zochten hem op in de Majoor Bosshardtburgh om een portret van zijn leven te schetsen: nu het nog kan..

Ik ben op 25 april 1971 geboren in Asmara, de hoofdstad van Eritrea. Eritrea was in die tijd nog een provincie van Ethiopië en pas in 1991 echt onafhankelijk geworden. Mijn moeder is Ethiopiër en mijn vader Eritreeër. Toen ik nog maar drie maanden oud was zijn we naar Sudan verhuisd, waar mijn vader woonde. Ik heb elf broers en zussen. Mijn moeder had al twee kinderen uit een eerder huwelijk en mijn vader was nog getrouwd en had kinderen toen hij mijn moeder ontmoette. Toen mijn moeder achter dat huwelijk kwam is ze naar Asmara gegaan. Ze was zwanger van mij en na de bevalling is ze met ons naar Sudan verhuisd, omdat wij daar betere kansen hadden.

Ik kom uit een goed en welvarend nest. Wij hadden een groot huis met een zwembad in een goede buurt. Mijn vader was niet echt onderdeel van ons gezin, maar heeft altijd goed voor zijn kinderen en hun moeders gezorgd. Alle kinderen hebben dankzij hem een goede opleiding gehad. Hij was een invloedrijke, goed opgeleide man, die onder andere Italiaanse Literatuur heeft gestudeerd en dertien talen spreekt. Hij werkte bij het Italiaanse consulaat en als vertaler voor de Verenigde Naties. Door mijn vader konden wij naar een goede privéscholen. Mijn richting was Engineering en mijn cijfers waren goed. Ik wilde alleen niet naar de universiteit in Sudan. Ik was zeventien jaar en zes maanden en heel jong getrouwd, niet ongebruikelijk in Sudan. Mijn vrouw was zwanger, maar dat hoorde ik pas toen ik al in Nederland was.

Naar Rotterdam

Mijn vader heeft het visum en de overtocht betaald. Hij heeft altijd geld gehad omdat hij zijn hele leven in Sudaanese goud handelde. Hij had al in verschillende Europese landen gewoond, waaronder Nederland. Voor mij had hij geregeld dat ik tijdelijk bij zijn ex-vriendin boven haar café in Rotterdam kon verblijven. Met 'geregeld' bedoel ik dan een halve afspraak gemaakt. Op 8 november 1988 stond ik met twee koffers voor haar neus. Ik had zelf de weg weten te vinden vanaf Schiphol en kwam duidelijk als een verrassing.

Een paar stamgasten bleek ik al te kennen, die kwamen uit dezelfde buurt als waar ik ben opgegroeid. Nederlands leer je

snel genoeg wanneer je elke dag in de kroeg zit. De Heinekens smaakten me goed. Als je in Sudan al een halve liter kon vinden na 1984, dan kostte die 25 euro.

Na een half jaar kwam mijn vader mij ophalen om met hem in Utrecht te wonen. Mijn vader regelde een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd voor me. In Utrecht woonden we met mijn halfbroer en zijn vrouw en kindje. Hoewel we elkaar konden ontlopen vond ik het niet leuk om met deze mensen een huis te delen. Ik had in die tijd contact met een maatschappelijk jeugdwerker die een pleeggezin regelde. Dat bleek in *fucking* Spaubeek in Limburg. In Spaubeek hadden ze in de jaren '80 nog nooit een zwarte man gezien. De kinderen uit het dorp wreven over mijn arm omdat ze dachten dat ik vuil was. Na zes dagen was ik weer terug in Utrecht en heeft mijn maatschappelijk werker mij in een jongerenvoorziening in Nieuwegein geplaatst.

Ik was nog steeds achttien jaar, misschien negentien. Mijn begeleider vroeg een urgentie aan en na 8 maanden kreeg ik een slaapkamerflatje in Nieuwegein. Dat was niet verkeerd. Ik wilde Vliegtuigbouwkunde studeren, maar omdat mijn Sudaanese papieren hier niet geldig waren, moest ik eerst een koppelaar op mbo-niveau doen. Dit ben ik in Leiden, na een afgebroken studie telecommunicatie, gaan doen.

Ik ging in die tijd veel om met twee Sudaanese vrienden, van wie er een zes jaar ouder was. Deze jongen was ook jong getrouwd en woonde met een vrouw en zes kinderen in Schiedam. Die klootzak was degene die voor de eerste keer crack rookte in ons bijzijn en het ons ook aanbood. Die ander was direct verkocht, maar ik vond er niet veel aan. Omdat deze jongen vaak ruzie met zijn vrouw had, kwam hij mij regelmatig opzoeken in Nieuwegein. Hier rookten we sigaretten met bruin poeder erin, waarvan hij vertelde dat het gedroogde hasj was. Pas na maanden kwam ik erachter dat dit heroïne was.

In die tijd ben ik blijven roken. Eerst in sigaretten en later van folie. Ik chineesde tijdens de pauzes op de MTS en rookte in de trein. Ik kon altijd goed lezen op heroïne en wiet en kon het ook een tijd lang prima betalen. Ik had inmiddels een vriendin in

Zwolle waar ik min of meer bij inwoonde. Mijn eigen flat had ik onderverhuurd voor bijna 2.000 gulden, ik werkte zwart in een shoarmazaak en kreeg ook nog studiefinanciering. Ik denk dat ik wel bijna 8.000 gulden per maand binnen kreeg. Doordat ik mijn afkickverschijnselen niet altijd kon verbergen, kwam mijn vriendin erachter dat ik heroïne gebruikte. We hebben hierover een grote ruzie gekregen met een *break-up* als gevolg. Weer thuis in mijn flatje in Nieuwegein ben ik alleen maar meer gaan gebruiken.

Toen ik uiteindelijk op de HTS in Leiden zat, kreeg ik een brief dat mijn studiefinanciering zou stoppen. In diezelfde periode werd ik ineens opgeroepen voor dienstplicht en heb ik besloten om het leger in te gaan. Ik heb twee jaar dienstdoende gedaan, maar dat ging me niet gemakkelijk af. Ik gebruikte in die tijd al heroïne en dat was lastig te combineren. Vooral tijdens mijn dienstdoende in Utrecht gebruikte ik veel. De barakken waren vlakbij Utrecht Centraal en Hoog Catharijne was in die tijd overspoeld met gebruikers en dealers. Ik kocht telkens voor 350 gulden per keer in. Veelal heroïne, maar ook wel cocaïne. De cocaïne kookte ik zelf uit en een deel verkocht ik door. De kwaliteit was toen nog veel beter.

Naar Londen

Na mijn dienstdoende ging het niet zo goed met me. Ik had mijn opleiding niet afgemaakt, had weinig baankansen en was flink verslaafd. Mijn moeder zei aan de telefoon: "Ash, pak je spullen en vertrek. Maak een nieuwe start en ga naar je vader in Londen." Dat was nog niet zo makkelijk. Niet alleen wilde ik mijn flatje en mijn vrienden hier niet opgeven; ik had in de tien jaren daarvoor over de telefoon veel ruzie met mijn vader gehad. Ik kom uit een niet-gelovig gezin, maar ben in mijn tienerjaren moslim geworden. Daar is mijn vader het nooit mee eens geweest. Aan de andere kant zat ik hier ook op een dood spoor en was ik verstrikt geraakt in tal van kleine criminele activiteiten. Uiteindelijk heb ik de knoop doorgehakt en ben ik in 1998 naar Engeland vertrokken. Daar ben ik *cold turkey* afgekickt. Mijn vader woonde destijds in een groot dubbelhuis aan Portobello Road in Kensington, Londen. Hij was veel de deur uit en liet mij alleen thuis. Mijn vader had een indrukwekkende bar in zijn woning met een flink assortiment aan whisky. Geloof me, afkicken van heroïne kan het beste door tijdens de detox alcohol te blijven drinken. Na een week was ik klaar en daarna heb ik meer dan tien jaar niet gebruikt.

Mijn jaren in Londen zijn de meest stabiele van mijn leven geweest. Ik kwam er achter dat ook de vrouw met wie ik was getrouwd met mijn dochter in Londen was. We hebben elkaar opgezocht, hebben de relatie opgepakt en hebben bijna tien jaren als gezin in een appartementje gewoond. In die tijd probeerde ik hogerop te komen in de telecom. Geloof me, als Eritrees/Sudanese import gaat je dat nooit lukken. Niet in Nederland, niet in Engeland. Ik kon altijd na één of twee tijdelijke contracten vertrekken en heb nooit een vast contract gekregen waardoor ik bijvoorbeeld een huis kon kopen. Na tien jaar liep mijn huwelijk stuk en zijn wij uit elkaar gegaan. De laatste vijf jaren in Londen woonde ik alleen op een flatje, werden de banen steeds minder en zag ik mijn ex en dochter vrijwel niet meer. Ik ging mij, in de hoop op meer inkomsten, wederom bezighouden met criminele activiteiten en begon tot overmaat van ramp weer te gebruiken.

Ik was destijds taxichauffeur. Op een nacht heeft een klant, waarschijnlijk een dealer, een grote zak met balletjes bruin en wit in mijn taxi laten liggen. In de *state of mind* waarin ik toen zat heb ik deze niet kunnen laten liggen. De rest kun je wel bedenken.

Naar Amsterdam

Begin 2015 ging ik terug naar Nederland. De politie zocht mij voor één van de schimmige zaken waarin ik verzeild was geraakt, maar dat was niet groot genoeg om over te dragen aan Interpol. En zo belandde ik op de straten van Amsterdam. Gelukkig was de winteropvang open waar ik tot 1 april 's nachts kon verblijven. Daarna ben ik naar Sudan gevlogen om mijn moeder te ontmoeten en daar ben ik een maand gebleven. Ik ben blij dat ik dit nog heb kunnen doen, want mijn moeder is vorig jaar overleden.

In de lente van 2015 was ik terug in Amsterdam en stond ik opnieuw op straat. Ik zat even in de nachtopvang in Noord, maar daar ben ik -na een conflict met een nachtmedewerker- weggegaan. Sindsdien ben ik eigenlijk altijd dakloos geweest. Meestal was ik nachtenlang wakker en viel ik overdag in slaap op bankjes of bij de MDHG in de rookruimte. In de wintermaanden heb ik sporadisch in

de nachtopvang kunnen slapen en in de zomer van 2018 heb ik even in de Bijlmer gewoond. Na een gevecht met een medebewoner hebben ze mij eruit gegooid. Daarna zijn jullie driekwart jaar bezig geweest om de mensen bij HVO te overtuigen dat ze mij moesten overdragen naar de GGD. Pas toen dat gelukt was kon ik op een wachtlijst worden geplaatst.

De reden dat ik vorig jaar kerst ben opgepakt was omdat ik in slaap was gevallen op een trapje. Een "bezorgde" buurtbewoner had de politie gebeld. Die was helemaal niet bezorgd, die wil gewoon geen dakloze junk op het trapje zien. De hele dag wordt datzelfde trapje door allemaal mensen van de bedrijven in de buurt gebruikt om in de zon hun lunch te eten. En in plaats dat de politie mij vraagt of alles goed gaat, schoppen ze me hardhandig wakker en vragen ze of ik me wil legitimeren. Waarom zou je mij om mijn legitimatie vragen? Dat doen ze alleen maar om te kijken of ik iets open heb staan zodat ze me mee kunnen nemen. Door die "bezorgde" buurtbewoner kon ik een half jaar lang boetes uitzitten in Lelystad. Daardoor verloor ik ook mijn juist verkregen plek bij de Volksbond.

Kanker

In de PI bleek dat ik kanker had en dat het niet meer te genezen is. Op 31 juli werd ik per ambulance overgebracht naar ziekenboeg De Aak van HVO Querido, hoewel ik herhaaldelijk had aangegeven dat ik, vanwege negatieve ervaringen in het verleden, niets meer met HVO Querido te maken wil hebben. Nadat ik op dag één was weggelopen en een week uit beeld was gebleven, kon ik in de Majoor Boshartburgh terecht. Hier kan ik komen en gaan wanneer ik wil en word ik tot het einde verzorgd.

Het gaat niet goed met mij. Ik heb veel pijn en kan bijna niets eten. Eigenlijk is de pijn alleen weg wanneer ik, zoals nu, rechtop in een stoel zit. Slapen gaat ook moeilijk omdat ik na een tijdje last krijg. Ik probeer gedurende de dag wat bij te slapen. Dit lukt meestal direct na het innemen van pijnstillers. In de eerste weken dat ik hier zat ben ik niet veel binnen geweest. Ik had nog geen medisch bed, geen gordijnen en mijn spullen stonden nog in Noord bij de Volksbond. Ik kwam sporadisch om te slapen en ging daarna weer de deur uit. Deze nachtelijke avonturen lukken mij nu helaas niet meer. Ik ga nog hooguit twee keer per dag naar buiten en loop mijn bekende rondje langs de Zeedijk en de Nieuwmarkt: plekken waar ik jarenlang als dakloze heb "gewoond". Het hoogtepunt van mijn dag is de dagelijkse halve liter die ik krijg van mijn vaste slijter op de Kloveniersburgwal.

DIGITAAL KAPSTOKOVERLEG

Een overleg tussen gemeenteraadsleden
en dak- en thuislozen.
Praat mee over het daklozenbeleid.

VRIJDAG 5 FEBRUARI 2021

ZOOM MEETING

10.30 - 12.00 uur

<https://us02web.zoom.us/j/86509265024>

Of via www.mdhg.nl

Bedoeld voor dak- en thuislozen. Anderen zijn welkom als toehoorder.
Deelname gratis

Handhaving zorgt voor ongeregelde heden in het Vondelpark

Het is 7 juli, hartje zomer en superlekker weer buiten. Een perfecte dag om er op uit te trekken! Ik bel onze ervaringsdeskundige Sikko of hij zin heeft om samen op pad te gaan en *outreaching work* in het Vondelpark te doen. Even later jakker ik met gevaar voor eigen leven op de fiets achter hem aan in een poging om hem bij te houden. Ik vraag me iedere keer af hoe hij het voor elkaar krijgt na zo'n leven en op zo'n krakkemikkige oude fiets. Maar goed, dat heeft verder niets met dit verhaal te maken.

In een vloek en een zucht zijn we in ieder geval in het Vondelpark. Wij zijn niet de enige blije vogels in het park vandaag. Het ziet er zwart van de mensen. *Chilling and vibing*. Het is feest na de *lockdown*!

Sikko en ik fietsen naar de gebruikelijke *hangout* bij het viaduct. Sikko sluit meteen aan bij een groepje bekenden iets verderop en ik ga zitten tussen twee slapende en drie wakkere heren die een biertje drinken.

De mannen waar ik onaangekondigd tussen neerplof, kijken me raar aan. Wie ben ik nou weer? Ik zeg "hoi jongens" en stel me voor. De MDHG kennen ze wel. Van vroeger, toen ze nog in het wilde leven zaten. Inmiddels is het wat gezapig allemaal. Twee van de mannen - ik noem ze even R en A - vertellen me dat ze na veel omzwervingen een woning hebben, maar dat het daar maar niet echt gezellig wil worden. Veel alleen, beetje voor de buis hangen de hele dag. Ze mogen zeker niet mopperen, maar soms valt de eenzaamheid best tegen. En daarom: schoenen aan, biertjes in de tas en naar het Vondelpark om lekker in het zonnetje te ouwehoeren met de matties. 'Groot gelijk, jongens,' zeg ik. 'Als Mohammed niet naar de berg komt, dan moet de berg maar naar Mohammed.' Of zoiets.

We lullen nog wat verder en zo komt het gesprek op de oude zanger Cheb Khaled, die we allemaal goed vinden. En of hij nou overleden is of niet? Ik google dat en kan ons geruststellen. Hij leeft nog

en dat goede nieuws mag wel gevierd worden. Of ik ook een biertje wil? A is enthousiast geworden en laat mij andere Algerijnse muziek horen op zijn telefoon. Even verderop staat Sikko nog lekker te kletsen met het andere groepje. Als een vis in het water. Ik zie dat onze Dakloze Dichter Hilmano van Velzen en zijn muze Iris er ook tussen staan.

Het is gemoedelijk in het park. Aan de overkant van het fietspad stopt een busje van handhaving. Twee mannen stappen uit. 'Die gaan waarschijnlijk ook even lekker een jointje roken in het park,' grap ik tegen A en R. Ze lachen. 'Het is er een heerlijk relaxte dag voor.' Ik sta op en loop naar het groepje van Sikko. Ik word vrolijk geknuffeld door Iris. Mag dat inmiddels eigenlijk wel weer? Met veel pijn en moeite sla ik weer een biertje af. Daar zou het toch ook een heerlijk relaxte dag voor zijn, denk ik bij mezelf. Iris vertelt me ondertussen hoe het leven er voor staat. Ze hebben een toffe plek in een hotel in de stad.

En dan gebeurt er opeens van alles. Ik schaf net weer een dichtbundel van Hilmano aan, die ik volgens mij al drie keer heb, als ik zie dat er drie nieuwe wagens achter het busje van handhaving parkeren. In *no time* groeperen er zich zo'n zeven man handhaving rond R, A en M, de kerels waar ik een paar minuten geleden nog zo gemoedelijk mee aan het kletsen was. 'Wat zullen we nu beleven?' vraagt Sikko. Hilmano, Sikko en ik voegen ons bij het gezelschap. Handhaving laat er ondertussen

geen gras over groeien. Inmiddels is een van de drie heren al op de bon geslingerd voor geluidsoverlast. Voor de Algerijnse muziek uit zijn oude telefoon moet hij straks 140 euro betalen. Aan de oren van onze gezagsdragers mankeert in ieder geval niets. Je moet het maar horen tussen de schallende gettoblaster en andere *devices* in het park!

Hilmano besluit ook een duit in het zakje te doen en vraagt om opheldering. 'Bemoei je er niet mee,' snauwt een van de handhavers. Hilmano luistert en bemoeit zich er niet meer mee. In plaats daarvan klimt hij op een steen en draagt een van zijn gedichten voor. Ondanks de situatie levert dat een prachtig beeld op: boven de handhaving torent Hilmano uit in zijn zwarte cape. Hij draagt zijn gedicht voor over Amsterdam.

En dan komt het: Hilmano wordt ook op de bon geslingerd! Wegens ongeregelheden! Het bedrag van deze boete wordt nader bepaald door de officier van justitie. Ik ben benieuwd wat er staat op het voordragen van poëzie.

Hoe kan dit nou weer? Sikko en ik staan paf en druipen met onze dak- en thuisloze vrienden af. Langs alle jolige mensen die nog wel van hun bier en muziek genieten. Voor ons is de lol er wel af.

Op de fiets praten Sikko en ik nog na over wat we net hebben gezien. Sikko heeft het zelf vaak genoeg meegemaakt: de repressie door politie en

handhaving van dak- en thuislozen. Het is geen onzinverhaaltje. Het gebeurt echt. Ook zonder er een potje van te maken wordt deze groep op een andere manier behandeld dan de rest van de gemeente. En ik kan het weten: ik stond erbij en ik keek er naar..

Opvang voor iedereen!

Ombudsman Amsterdam publiceert rapport over de maatschappelijke opvang

De Ombudsman Metropool Amsterdam controleert aan de hand van verhalen van mensen of de dienstverlening van de gemeente behoorlijk en toereikend is. Geen wonder dus dat deze dienst veel met daklozenproblematiek bezig is. Normaal schrijven zij rapportages over verschillende afdelingen van de gemeente, maar daarmee kwam het onderwerp dakloosheid niet helemaal tot zijn recht. Vandaar dat in oktober een speciale rapportage over dit thema verscheen: "Opvang voor iedereen". Spuit 11 sprak met plaatsvervangend ombudsman Anne Martien van der Does en onderzoeker Alice Sonne.

Jullie verwachten dat door corona het aantal dak- en thuislozen de komende tijd zal stijgen, en schrijven: "Dat is zorgelijk, omdat mensen die in aanmerking komen voor Maatschappelijke Opvang (MO) vóór het uitbreken van de pandemie al gemiddeld tweeënhalf jaar moesten wachten voordat zij konden instromen in een passend traject". Dat is toch sowieso al onacceptabel?

Alice: Ja, los van de pandemie is dat een punt waar wij al jaren op hameren. Je ziet dat mensen tijdens het wachten afglijden, geen passende hulp krijgen en -als ze dan aan de beurt zijn- toch opeens in een ander traject blijken te vallen. En dan wéér op een wachtlijst komen. Dat is absoluut onacceptabel. We zien wel dat het rapport landt bij de gemeente: het zijn natuurlijk geen nieuwe punten voor ze. We hopen dat de gemeente kijkt naar wat ze in de tussentijd kunnen doen. Wat kunnen we met alternatieve woonoplossingen? Laat mensen niet gaan, houd ze bij je. Kijk naar wat er wel mogelijk is, ook bij de economisch daklozen. Eigenlijk ben je als je geen woning hebt per definitie niet zelfredzaam.

We willen dat ze veel meer *out of the box* gaan kijken. Kijk hoe mensen makkelijk kunnen uitstromen, bijvoorbeeld in een andere plaats. We zien dat mensen echt wel bereid zijn om ergens anders te wonen, als het ze maar niet zo moeilijk wordt gemaakt. Er zijn zoveel bureaucratische obstakels. Als jij een uitkering hebt, afhankelijk bent van zorg etc. is verhuizen naar een andere gemeente eigenlijk niet te doen. En we willen dat er op het gebied van wonen veel meer gekeken wordt naar tijdelijke woonoplossingen, zoals containers, woonschepen, leegstaande kantoorpanden. Als je het recht op wonen als primair recht ziet, dan is ook in de preventie heel veel te winnen.

Anne Martien: Amsterdam heeft naar verhouding meer daklozen, maar het is in feite een nationaal probleem. Daarom zijn in de loop van vorig jaar allemaal bobo's naar Den Haag gegaan om daar aandacht voor te vragen. Ook wij hebben een brief naar Rutte geschreven, met 'er moet nu iets gebeuren'. Met alleen geld kom je er niet, want het gaat juist om daken. Hoe kom je aan behoorlijke woonruimte, en in het geval van de WMO natuurlijk ook behoorlijke begeleiding.

Mede daardoor zijn er nu de Blokhuisgelden (geld vanuit het Rijk voor de daklozenproblematiek), maar dat is een eenmalige uitkering.

Anne Martien: Ja, maar wel om meer daken van te bouwen, te zorgen dat er meer woonruimte komt.
Alice: Ik denk dat dit wellicht op de korte termijn wat lucht brengt, maar tegelijkertijd moet je je ook richten op preventie. Dus met het aanpassen van bepaalde regelgeving, zoals de kostendelersnorm. Je ziet dat mensen nu gestraft worden voor elkaar opvangen. Je zou eigenlijk moeten zeggen: er moet een bonus komen.

Anne Martien: We weten dat de participatiewet best de mogelijkheid geeft om de kostendelersnorm niet te hanteren, maar daar moet de gemeente wel open voor staan. Op het hoogste niveau is dat zonder meer het geval, maar weet dat maar eens te vertalen naar de werkvloer. Zorg maar dat de gemiddelde inkomensconsulent het weet en actief hanteert. Dat vergt een cultuuromslag. Er zijn natuurlijk gevallen waarin de kostendelersnorm best redelijk is, alhoewel daar ook wel grote twijfel is. Maar dat is een politiek iets, daar gaan we als Ombudsman niet over. Maar als dakloosheid kan worden voorkomen door iemand in huis te nemen, slaat het toepassen van de kostendelersnorm de plank volledig mis.

Zelfredzaamheid

Jullie constateren dat de gemeente Amsterdam een strikte interpretatie van het begrip zelfredzaamheid hanteert. En schrijven dat dit lijkt te zijn ingegeven door de schaarse opvangcapaciteit en het gebrek aan woonruimte. Dat is een vrij harde uitspraak.

Anne Martien: We hadden het er gister toevallig met de GGD over hoe raar het is dat er uit de zelfredzaamheidsmatrix, die nog redelijk genuanceerd is, een 'ja' of een 'nee' komt. Uit die matrix komen de gebieden tevoorschijn waarop iemand hulp nodig heeft. Als dat niet voldoende is voor toegang tot de maatschappelijke opvang, zou de betreffende persoon wel hulp moeten krijgen en bijvoorbeeld worden overgedragen aan een buurtteam nieuwe stijl. Want de WMO is natuurlijk geen ja of nee-wet, maar een wet die zegt dat mensen geholpen moeten worden die hulp nodig hebben.

Procedurele rechtvaardigheid

Een van de hoofdstukken in het rapport gaat over procedurele rechtvaardigheid. Kun je uitleggen wat daarmee bedoeld wordt?

Anne Martien: Tijdens het hele traject, ook al tijdens screening, worden allerlei afspraken gemaakt die vaak niet heel duidelijk zijn. Maar als je er niet aan houdt, wordt je soms uit de opvang geknikkerd en is het ook niet duidelijk of je op een andere plek wordt gezet. Dit alles zonder officiële beslissingen. Daar is dan bovendien vaak onenigheid over, als ze er al een brief over krijgen: of het een beslissing is van de GGD is of de zorgaanbieder, waartegen je alleen bezwaar kan maken bij het Platform Opvanginstellingen Amsterdam (POA). Door die onduidelijke juridische status is niet helder wat je daartegen kunt doen. Echte juristen zeggen dat dit officiële beschikkingen moeten zijn waar bezwaar en beroep tegen mogelijk is, maar dan kom je wel meteen in de juridische sferen. In de praktijk wordt het bij bezwaarcommissies vaak juridisch geïnterpreteerd: wij hadden het recht om dit te doen. Heel zwart/wit. In theorie kijken ze alleen of je je wel aan de afspraken hebt gehouden.

Het eerste waar ik voor pleit is dat je afspraken met mensen vastlegt. Als je zegt dat iemand een tijdje in een instelling kan wonen, maar daarvoor wel een screening door de psychiater moet hebben, dan moet je dat vastleggen. Zeker als je vervolgens de opvang beëindigt omdat iemand die screening weigert. Het tweede is dat er in ieder geval een echte heroverweging van de besluiten mogelijk wordt. Heel vaak worden voorwaarden later veranderd. Als iemand bijvoorbeeld niet meer op de wachtlijst voor begeleid wonen staat, maar op een wachtlijst voor een 24 urenvoorziening, dan moet een heroverweging gemaakt kunnen worden, met advies van een cliëntondersteuner. Met iemand die de persoon goed kent en kan helpen kijken welke mogelijkheden er zijn.

Jullie geven ook aan dat een sanctie van een instelling nooit uit het beëindigen van de opvang mag bestaan. Dat zou altijd door de GGD bepaald moeten worden.

Anne Martien: Ja, want als het Leger des Heils iemand eruit wil gooien, kunnen zij die niet uit de WMO gooien. De persoon is op dat moment bij het Leger des Heils, maar dat betekent niet dat je recht op de WMO-voorziening er niet meer is.

Veel van die huisregels zijn natuurlijk hartstikke redelijk: geen geweld, geen medewerkers uitschelden enzovoorts. Toch zit een deel van de groep in de WMO met redenen. Die huisregels zorgen er voor dat zo'n instelling altijd kan zeggen dat je de huisregels hebt overtreden en er dus moet uit.

Anne Martien: Dan vind ik dus, als zo'n instelling dat serieus meent, er eerst een goed gesprek moet zijn met desbetreffende persoon en een cliëntondersteuner, een vertrouwenspersoon of iemand anders die wat kan zeggen over wat dan wel het juiste traject is.

Als je de huisregels overtreedt kan je altijd terecht bij de klachtencommissie van de POA. Hebben jullie een mening over het functioneren daarvan?

Anne Martien: Ik heb daar een paar maanden geleden een goed gesprek mee gehad. Ik vind wel dat ze het heel juridisch doen. Op basis van het gesprek denk ik dat ze ook wel echt naar de persoon kijken, maar volgens hun eigen regels kijken ze alleen of bijvoorbeeld huisregels zijn overschreden. Ik kan de instanties die meedoen aan de POA niet verbieden om hun eigen klachtenregeling hebben, maar vanuit de mens die opvang nodig heeft, moet je dat toch op een andere manier aanpakken. Dat je dan een gesprek aan gaat met de betreffende opvang maar vooral ook de instantie die jou daar heeft geplaatst, de GGD, over wat er dan moet gebeuren. Ik vind dat zo'n beslissing bij de GGD/OJZ moet liggen en niet bij instellingen als het Leger des Heils en HVO. Want dat zijn in feite alleen onderaannemers van de gemeente.

De toenemende druk op de keten leidt er wel toe dat er steeds vaker wordt gezegd 'Doe niet zo vervelend, anders ga je maar weer de straat op.'

Anne Martien: Bij individuele gevallen doen we daar wat mee en gaan we altijd in gesprek.

Aanbevelingen ter verbetering van het huidige systeem

Hieronder een aantal aanbevelingen uit het rapport

- Maak het mogelijk een spoedaanvraag te doen voor het verhogen van de bijstandsnorm en/ of bijzondere bijstand. Daarbij kan het behulpzaam zijn als er voor hulpverleners een verkort aanvraagtraject wordt ingericht.
- Maak het opvangen van daklozen aantrekkelijk door bijvoorbeeld het actief aanbieden van een 'Onder de Pannen' constructie of het verstrekken van premies.
- Investeer als gemeente in een flexibele woonvoorraad om burgers ademruimte te geven. Denk hiervoor *out-of-the-box*.
- Zorg ervoor dat mensen die wachten op een intake ook al toegang hebben tot hulp en faciliteer waar noodzakelijk tijdelijk onderdak.
- Kijk juist tijdens de coronaperiode op welke wijze hotels kunnen worden ingezet bij het opvangen van daklozen. Trek daar lessen uit.
- Breid het aantal (tijdelijke) opvangplekken voor mensen die geen of weinig zorg hebben uit om te voorkomen dat mensen door hun dakloosheid ook hun grip op andere leefgebieden verliezen.
- Maak beter en vaker gebruik van de bevoegdheid om in individuele of (in overleg met het Rijk) categorale gevallen de kostendelersnorm buiten beschouwing te laten en informeer Amsterdammers actief over de mogelijkheid om hier een beroep op te doen, bijvoorbeeld als er een particulier briefadres wordt aangevraagd.

OMBUDSMAN
METROPOOL AMSTERDAM

Download het rapport op:

<https://www.ombudsmanmetropool.nl/Nieuws-Publicaties/article/1290/Opvang-voor-iedereen-dak--en-thuisloos-in-Amsterdamse-context>

Gesprekjes bij de MDHG

Trajecthouder

MDHG-medewerker sms't een trajecthouder:
Goeiemorgen, is al iets bekend over een eventuele ziekenboegopname van X?

Trajecthouder sms't terug:
Het is handig dat clt of jijzelf met huisarts belt, ik houd me daar verder buiten.

Doodle Maps

Wie een daklozenuitkering aanvraagt moet aangeven waar hij of zij verblijft. Dat is sowieso al een onmogelijke opgave, maar de vraag om je locatie voor WPI te tekenen levert soms prachtige kunstwerken op. Hiernaast een voorbeeld. De kunstenaar heeft ons toestemming voor publicatie gegeven, maar verzoekt de lezers wel hem nu niet massaal op te komen zoeken...

IND-klacht

Een MDHG-lid probeert al maanden geld terug te krijgen van de IND, en ook al maanden geleden is er toegezegd dat alles in orde zou worden gemaakt. De laatste tijd worden alle e-mails die we hierover sturen echter genegeerd, dus besluiten we via de site van de IND een klacht in te dienen. Nadat op de eerste pagina alle persoonsgegevens zijn opgegeven, volgt een hokje waarin je je klacht mag toelichten. Het MDHG-lid gaat er even goed voor zitten, maar is al snel klaar. De klacht mag uit maximaal 256 tekens bestaan: nog niet de helft van het aantal tekens wat wij er nu aan wijden.

Taartje

Dat de MDHG tijdens het hele coronagedoe gewoon open is gebleven wordt gewaardeerd: als dank ontvingen we van een van onze leden een taartje. Normaal nemen we principieel nooit iets aan van wie dan ook, maar ja... het was wel een lekker taartje...

Non à cette prison!

MDHG-lid Attie had bagage in Frankrijk waar de autoriteiten daar geen prijs op stellen. En hoewel ze in verschillende landen vakanties had die op zoiets volgen, vindt ze de Franse gevangenis echt verschrikkelijk. Op verzoek van Spuit 11 stuurde ze ons een verslag vanuit de Franse bajes in coronatijd.

2 oktober 2020

Hoi Spuit 11,

Ik heb jullie beloofd een stuk over de Franse detentie te schrijven. Mijn eerste impuls: hoeveel plaats heb je? Want Frankrijk pretendeert wel zo modern, sociaal, democratisch en niet racistisch te zijn, maar na 18 maanden weet ik dat dat beslist niet waar is. Ze haten buitenlanders. Wij komen in hun land criminele dingen doen. Voorbeeld: mijn advocate die me moest bijstaan voor mijn rechtszaak, pro deo dus, vraagt: Wat komt u met drugs in mijn land doen? *Need I say more?* Ik moet blij zijn met mijn drie jaar, want voor iedere kilo staat één jaar of meer.

Door corona is alles opgeschort. Er zitten hier Zuid-Amerikaanse ex-gedetineerden die 'vrij' zijn, maar daar nog zitten omdat Bra-

zilië en Peru dicht zijn. Ik had in juni om *conditionnelle* (voorwaardelijk) gevraagd, maar werd 450 km verder van Nederland naar Rennes verplaatst. Ik heb een relatief lage straf, want ik zit hier met vrouwen die 10 tot 20 jaar hebben. Van resocialisatie heeft Frankrijk niet gehoord: er is geen reclassering of hulp en je wordt na 20 jaar vreemd te zijn van het normale leven naar buiten gegooid.

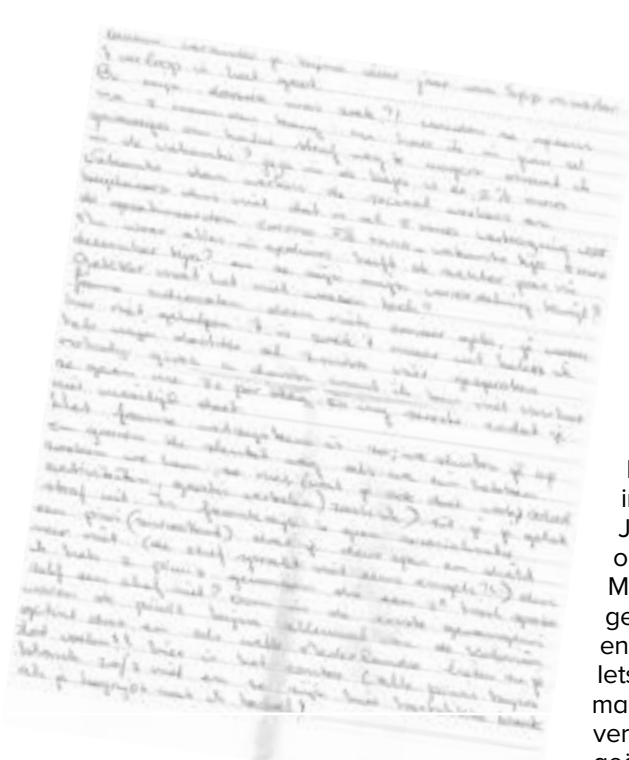
De maatschappelijk werkers doen niets voor de niet-Franzen. Mijn dossier was bijvoorbeeld zoek! Vonden ze dat opeens na twee maanden terug. Nu had ik in juni al gevraagd om na de helft van mijn straf weg te mogen, maar nu was het vakantie! Ja ja, in de bajes is er 2,5 maand vakantie: dan werken de sociaal werkers en begeleiders niet. Dat is samen met de coronatijd al vijf maanden. Nu weer alles is ingediend heeft de rechter waarschijnlijk pas in december tijd. En nu zijn ze mijn veroordeling kwijt! Gekker moet het niet worden toch?

Franse advocaten doen niets zonder geld. *Nobody gives a damn*, want ik ben niet van hier. Ze geven me drie keer per dag 50 mg seresta zodat je niet moeilijk doet. Het Franse wetsysteem is zo: we sluiten je op en gooien de sleutel weg. Als we zin hebben zoeken we hem, zo niet (wat je ook doet: werk, school, activiteiten, gratis vertalen, zoals ik) zit je je hele straf uit. In Frankrijk is geen resocialisatie, een piwi (surveillant) doet je deur open en dicht, meer niet. De chef spreekt niet eens Engels! Als je een vraag stelt is het lastig.

In Comeback stond al een stuk over het slechte beleid in de Franse gevangenis, Amnesty zou hier eens undercover moeten gaan. Frankrijk is de hel en ze rekenen ons het 'drugsbeleid' en *open minded*-visie (straffen helpt niet altijd) bewust of onbewust aan.

Ook een kritisch punt: de Nederlandse Ambassade, wat een lachertje! Doet werkelijk niets voor ons. De 'vrijwilligers' wel, maar dat is andere koek. Ik ben Nederlandse, heb een hartinfarct ondergaan, COPD, longemfyseem en moet aan mijn benen geopereerd worden. In plaats dat ze me helpen naar Nederland te gaan, vonden ze mijn verzoek nog te vroeg. Wat? Mijn mond viel open van verbazing. Aan wiens kant staan ze? Met hun politiek correct Frans kutgedrag.

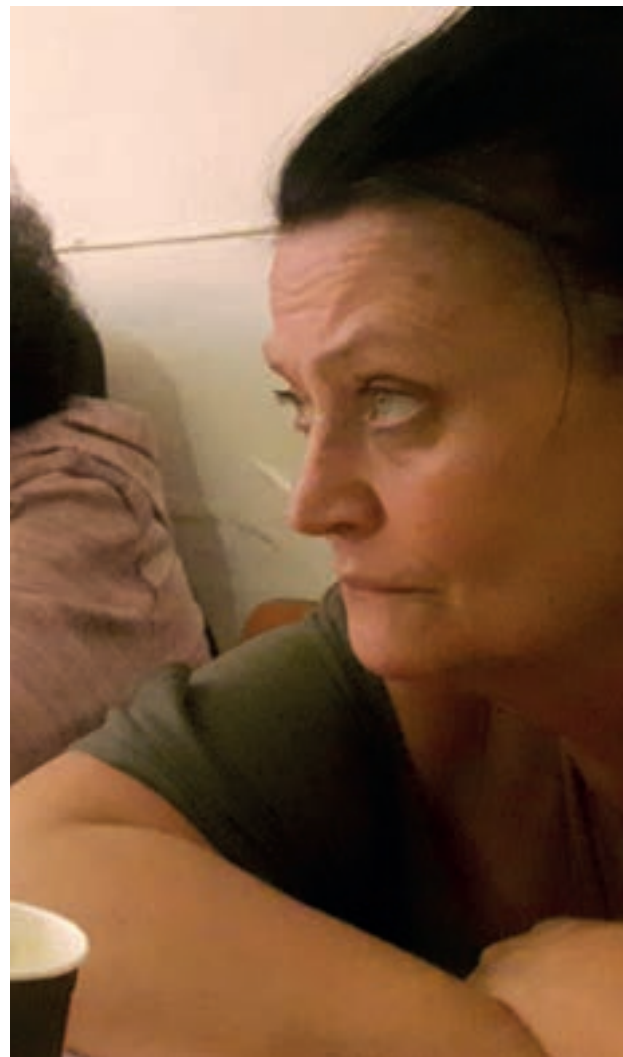

Het is hier moeilijk voor alle niet-Franse gedetineerden. Mede door corona zitten velen nog vast en een Franse pro deo advocaat doet vrijwel niets. De mentaliteit van ons land is zo anders. Daarom is de recidive in Frankrijk heel hoog. Je wordt niet voorbereid om naar buiten te gaan. Mensen zijn na jaren opgesloten te zijn verloren, en vervallen in oud gedrag. Iets als nazorg bestaat niet, maar als je iemand hebt vermoord, moet je nog wel geëvalueerd worden. Dat gebeurt vaak aan het einde van je straf. Word je twee

maanden bekeken door iemand die je niet kent. Blijkbaar zijn de psychiaters in de bajes niet capabel om je te evalueren en door de corona is de wachttijd zeker twee tot drie jaar.

Ik was een sterke vrouw, maar ben hier geknakt en danig gefrustreerd door laksheid en onverschilligheid van de hele Franse justitie. Ik ben ook bang voor de politie hier: ze zijn heel agressief, heb ik meerdere malen ervaren. Nee, ik heb geen goed woord over het Franse beleid. Ze creëren agressie en frustratie door hun eigen inhumane beleid en daarna vragen ze zich af hoe dat kan. Je merkt hoe gefrustreerd ik ben, want ik had al thuis kunnen zijn in Nederland waar mensen een hart hebben, je niet veroordelen, helpen, waar mensen mensen zijn!

Ach, er zijn zoveel gekke dingen hier, ik kan er een boek over schrijven. Het lullige is dat er misschien wel mensen in het justitiesysteem met

goede bedoelingen zijn, maar die zijn niet te vinden. Ik vertel geen sprookjes, dit is mijn realiteit hier. Ik haat alles hier en als ik Kimberley niet had, had ik er al een einde aan gemaakt. Dit meen ik bloedserius: wat ik hier in die 3,5 maand heb meegemaakt is gestoord. Incompetentie ten top. Ze doen maar wat.

De statistieken zijn vijftien zelfmoorden of pogingen per bajes per maand. Problemen? Hup 50 mg seresta. Ga je naar buiten, ben je *hooked*. Ik ben clean, maar dat interesseert ze niet.

Ze waren blij dat er weer bezoek kwam, want dat was er tijdens de eerste lockdown niet. Nou, er was heel veel agressie, geloof me. Alle piwi's, zelfs de chef was blij dat er weer bezoek was.

Jongens ik stop, hoop de Spuit 11 te lezen als hij klaar is. Dit is nog maar een tipje van de sluier. Ik heb zoveel meer te vertellen, maar dat komt wel als ik thuis ben. Houd jullie vingers gekruist, dat het snel voorbij is.

Ik mis jullie,

Attie

MAN ROOKT RUSTIG BASECOKE IN EIGEN HUIS

Een 42-jarige man uit Amsterdam heeft in de nacht van vrijdag op zaterdag rustig een basepijpje gerookt in zijn eigen woning. Dat is opmerkelijk, omdat berichtgeving over drugs meestal gepaard gaat met afschrikwekkende andere woorden. In de woning waren echter geen wapens aanwezig; de man gebruikte geen geweld en de drugs waren niet in zijn onderbroek verstopt. Met name dat laatste is groot nieuws. Zoals u gisteren en vrijwel iedere week wel ergens in de krant kunt lezen, is er altijd wel iemand die drugs in zijn onderbroek heeft verstopt, wat ook altijd als groot nieuws wordt gebracht.

De man uit ons bericht had de basecoke echter gewoon op zijn tafeltje liggen. Ook opmerkelijk: er waren bij de aankoop geen undercoveragenten in het spel. Normaal in deze berichten is immers dat de persoon in kwestie burgeragenten aanziet voor dealers, of dat dealers burgeragenten aanzien voor potentiële klanten. Deze Amsterdammer kocht zijn basecoke echter gewoon van zijn vaste contact, met wie hij een goede verstandshouding heeft. "Man heeft goede verstandshouding met dealer" is dan ook even overwogen als schreeuwende kop boven dit stuk, aangezien het woord 'dealer' krantenlezers sowieso

altijd de stuipen op het lijf jaagt. Bij navraag bleek die verstandhouding echter wat tegen te vallen. De man vindt zijn dealer eigenlijk gewoon een afzetter, maar hij moet het er maar mee doen.

Diezelfde avond heeft de man een nasi goreng gegeten, een aflevering van Jinek gezien, na toiletbezoek zijn handen gewassen en vervolgens zijn broer gebeld, die zijn verjaardag met zijn gezin in een restaurantje in Moerdijk vierde. De man lag rond half twee in bed.

D.C. Lama

Winteropvang

Een van onze leden wordt uit een voorziening van HvO Querido gezet en krijgt in oktober een beëindigingsbrief, met daarin: "U kunt altijd gebruik maken van de Winteropvang, die georganiseerd wordt door verschillende organisaties voor Amsterdammers die dat nodig hebben."

De Winteropvang is door het college dit jaar echter stopgezet, maar dat weet ons lid nog niet. Zij meldt zich op de locatie waar de winteropvang vorig jaar was, maar waar nu een 24 uursopvang zit. Daar krijgt zij te horen dat de Winteropvang pas op 1 december open gaat. Als het lid uiteindelijk bij ons komt, moeten wij haar uitleggen dat ook dit niet klopt:

**er is simpelweg
GÉÉN winteropvang meer!**

GRATIS onafhankelijke cliëntondersteuning voor elke Amsterdammer

**Waar zijn jullie gebleven
Wat is er aan de hand
Het is zo stil bij ons
Wat is er gebeurd
Heeft het leven jullie verscheurd
Die klote corona ook
Dat grote kolere spook
We missen onze mensen
En wat we dan ook wensen
Is dat die coronacrisis
(wat er dan ook mis is)
Snel weer over gaat
Dus kom van de straat**

Peter van der G.

DRUGSZAAK ROND EX-RIJKSWACHTER WILLY VAN MECHELEN

In het grote drugsonderzoek naar ex-rijksnachtbaas Willy Van Mechelen zijn donderdagochtend drie politiemensen opgepakt. (...) In hetzelfde drugsonderzoek, waarin eerder deze week voormalig rijksnachtbaas Willy Van Mechelen werd gearresteerd, vond ook een inval plaats bij havenbedrijf Mexico Natie. Daar werden twee personen opgepakt. Een van hen bekleedt een hoge functie: het gaat om terminalmanager Philippe V.M. Het onderzoek draait om de invoer van tonnen cocaïne van de haven van Antwerpen.

Gazet van Antwerpen, 1-10-2020

WOONPUNT ONTSLAAT MEDEWERKER DIE BEMIDDELDE BIJ WONINGEN VOOR HENNEPTEELT

Woonpunt heeft een ervaren consultant op staande voet ontslagen omdat de man geld kreeg voor de bemiddeling van woningen in Hoensbroek waar wietplantages werden ingericht. (...) Hij heeft toegegeven te hebben geweten dat de woningen zouden worden gebruikt voor wietteelt. (...) In totaal heeft hij zo enkele duizenden euro's verdiend.

De Limburger, 17-10-2020

BURGEMEESTER VENLO NEGEERT HORECASLUITING

De landelijke horeca mag dan dicht zijn, het weerhield burgemeester Antoin Scholten van Venlo er niet van woensdag na afloop van de gemeenteraadsvergadering de bar te openen. (...) Burgemeester Scholten, tevens voorzitter van de Veiligheidsregio Limburg-Noord, ziet geen bezwaar tegen een 'nazit' met een drankje. (...) Een 'afzakkertje', alcoholvrij of niet, is onderdeel van de raadsvergadering.

De Limburger, 30-10-2020

MAP-NL Digest

Blijf op de juiste hoogte!

Met MAP-NL Digest blijft u via ongeveer drie tot vijf mailtjes per week op de hoogte van actuele berichten over drugs en drugsbeleid. U kunt zich gratis opgeven via een mail naar: dennis@mdhg.nl

En van de andere kant...

COMMUNICATIE TUSSEN CRIMINELEN LEGT CORRUPTIE POLITIE BLOOT

Rechercheonderzoek naar de communicatie tussen criminelen heeft ernstige corruptie bij de politie blootgelegd. (...) Volgens Korpschef Henk van Essen van de Nationale Politie is de informatie dermate ernstig en de omvang zodanig dat het Team Aanpak Corruptie, bestaande uit rechercheurs van de politie en de Rijksrecherche, onderzoek gaat doen. "Corruptie is het betonrot van onze organisatie", aldus Van Essen in gesprek met De Telegraaf. (...) De signalen hebben niet alleen betrekking op de politie. (...) Volgens bronnen van De Telegraaf zou er 'zeer pikante' informatie zijn ontdekt over advocaten, makelaars en notarissen die in contact zouden hebben gestaan met het criminele circuit.

Nu.nl, 16-9-2020

ONTSLAG VOOR OM-LEIDINGGEVENDE DIE IN AUTO VOL DRUGS ZAT

Het Openbaar Ministerie dat vorig jaar ernstig in verlegenheid werd gebracht toen een leidinggevende werd aangehouden in een auto bomvol harddrugs, mag die medewerkster ontslaan. (...) Omdat haar werkgever niet kan bewijzen dat de vrouw van de drugssmokkel afwist, heeft zij wel recht op een flinke ontslagvergoeding. (...) Zij bleek te zijn aangehouden als inzittende van een Mercedes, waarin in schuilruimtes 2 kilo cocaïne, 6 kilo amfetamine en 10.000 xtc-tabletten waren verstopt. (...) Omdat zij ruim 30 jaar in dienst was, valt die ontslagvergoeding fors uit. De vrouw krijgt naar schatting tussen 50.000 en 60.000 euro bruto mee.

RTL Nieuws, 19-8-2020

MEXICAANSE OUD-MINISTER OPGEPAKT IN VS DOOR ANTIDRUGSDIENST

De Mexicaanse oud-minister van Defensie, generaal Salvador Cienfuegos, is op een vliegveld in Los Angeles aangehouden door de Amerikaanse antidrugsdienst (DEA). (...) De minister was onder de vorige Mexicaanse president Enrique Peña Nieto belast met de strijd van het leger tegen drugskartels. Zijn opvolger, president Andrés Manuel López Obrador, beschuldigt Nietos regering van verregaande corruptie. (...) Sinds het einde van Nietos termijn zijn meerdere leden van zijn kabinet en partij beschuldigd van betrokkenheid bij georganiseerde misdaad. (...) De arrestatie van de generaal volgt op een eerdere aanhouding in de VS van een andere voormalige Mexicaanse bewindsman. De Mexicaanse minister van Veiligheid Genaro García Luna wordt momenteel vervolgd in New York voor het accepteren van miljoenen dollars van het Sinaloa-kartel, dat ooit geleid werd door drugsbaron Joaquín 'El Chapo' Guzmán. (...) Het was juist de taak van de minister om de kartels te bestrijden.

Nu.nl, 16-10-2020

GEVANGENIS MAG CIPIERS NIET ONTSLAAN NA DECLARATIESCHANDAAL

De kantonrechter heeft bepaald dat twee cipiers, die bij de grootschalige fraude betrokken waren, niet ontslagen mogen worden. Daar blijft het niet bij: gevangenisorganisatie Dienst Justitiële Inrichtingen (DJI) kan vooralsnog fluiten naar de verduisterde 30.000 euro. (...) De leidinggevende heeft inmiddels toegegeven dat hij het plan verzong en de cipier daarin meetrok. "Ik heb het moeilijk gehad als leidinggevende, ging twijfelen aan mijzelf. Ik zat in een dip en heb mijn uitvlucht gezocht in cocaïne." (...) In augustus 2018 vertrok hij uit eigen beweging. Daarbij kreeg hij volgens verschillende bronnen een vertrekpremie van 75.000 euro mee. Ondanks al het bovenstaande oordeelde de rechter dat beide cipiers, die wel nog in de Roermondse bajes werkzaam waren, niet mogen worden ontslagen. (...) Daar komt bovenop dat de DJI de proceskosten in beide zaken moet betalen; in totaal precies 1.440 euro.

1Limburg, 1-8-2020

WETHOUDER URK ZAT BIJNA ZELF ACHTER STUUR BIJ DRUGSRIT VAN ZIJN ZOON

Wethouder Geert Post van Urk heeft er in een snoeihard rapport flink van langs gekregen vanwege zijn rol bij het transportbedrijf van zijn zoon. Bovendien blijkt dat hij het contract regelde voor de lading bloemen waar later honderden kilo's drugs in werden gevonden. (...) SGP'er Post stond sinds augustus al op non-actief. Dit zeer kritische rapport lijkt zijn positie nog verder te ondergraven.

De Stentor, 29-9-2020

Steun de Belangenvereniging Druggebruikers MDHG en Ontvang Spuit 11

Stort uw bijdrage op ING nr. NL22 INGB 0004 8625 25 t.n.v. MDHG Amsterdam

o.v.v. Spuit 11 en uw adres.

www.facebook.com/belangenvereniging.druggebruikersmdhg